

Giới thiệu Nhân Sinh Nếu Mãi Như Lúc Mới Gặp

若只如初见

Thể loại: Đoản văn

Dịch: Tia

Nếu như nhân sinh như lần đầu mới gặp, tôi sẽ không để lãng phí thời gian vì chờ đợi và nhớ hân.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sinh Nếu Mãi Như Lúc Mới Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Mẹ kêu lên trong điện thoại: “Cái gì? Hai con ra ở riêng rồi? Vì sao?”

Lỗi tai tôi đau nhức, kéo microphone ra xa, cau mày.

Ly hôn, là vấn đề của người trong cuộc, nhưng hỏi tại sao luôn luôn là người khác.

Tôi nói: “Mẹ, hôm nay tụi con đã ký tên rồi, phản đối vô hiệu.”

Mẹ hỏi: “Là ai nói ra trước?”

Tôi nói: “Là con, con thích người khác rồi.”

Mẹ không tin, nói: “Con là con mẹ, mẹ biết cách con làm người như thế nào!”

Tôi cười, ngay cả tôi còn không biết mình làm người như thế nào mà. Tôi nói: “Mẹ không cần lo lắng như vậy đâu, mỗi ngày trên thế giới có cả chục cặp ly hôn, chúng con chỉ là một trong số đó thôi.”

Mẹ phản bác: “Nhưng trên thế giới này có cả trăm cặp có thể sống đến bạc đầu giai lão, tại sao các con lại không thể nằm trong số đó?”

Tôi cười khổ, “Vì chúng con không có kỹ thuật ở trình độ này.”

Mẹ nói, Đan Tâm, Đan Tâm. Tên con cũng như con vậy, lúc nào cũng làm mẹ lo lắng.

Lỗi mũi của tôi một mũi, chỉ có mẹ mới yêu thương tôi, bao dung tôi như vậy. Tôi nói: “Mẹ, con không sao đâu. Con còn trẻ, còn có thể tìm được một người đàn ông khác tốt hơn.”

Mẹ vẫn chưa ngừng nói: “Đang tốt sao đột nhiên lại ở chung, vậy nhà và xe ...” Tôi tắt điện thoại, trong khi bà vẫn không ngừng gọi “Đan Tâm, Đan Tâm ...” bên đầu dây bên kia.

Sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi thấy thật mệt mỏi, trong căn phòng trống trơn này chỉ còn lại tôi và con mèo nhỏ. Tôi đảo nhìn khắp căn phòng xa hoa, trên tường vẫn còn treo tấm hình lúc chúng tôi đi du lịch cùng nhau, cảnh vật tựa như thiên đường nhân gian vậy. Khi đó, trong vẻ đẹp trai của hân vẫn mang theo chút ngây ngô, mà tôi lại đang lao vào tình yêu cuồng nhiệt.

Tôi đứng lên ghé sofa, lấy tấm hình kia xuống, ném vào một góc, chán chường nằm phịch xuống ghế.

Khi tôi nhắc đến chuyện ly hôn cùng hân, hân đang ngồi trên chiếc ghế này.

Tôi nói rất rõ ràng: “Trình Thụy, em muốn ở riêng với anh.”

Tôi nói tôi muốn ra ở riêng, nhưng cứ như đang nói những chuyện bình thường với hân như: “Trình Thụy, em muốn ra ngoài mua chút đồ” hay “Trình Thụy, em muốn về thăm cha mẹ già” vậy.

Hân ta đang xem ca khúc mới. Năm nay, sự nghiệp của hân đã đạt đến đỉnh cao, album mới lập được kỷ lục về tiêu thụ, nhiều nơi trên thế giới dán đầy poster và tin tức về hân, bọn họ xưng hân là siren. Hân ta trên poster cứ như đang quần đầy tảo biển xung quanh mình ấy.

Chồng của tôi, anh tuân gọi cảm, đã làm cho bao thiếu nữ mộng xuân, nhưng lại yên lặng rời khỏi cuộc sống của tôi.

Hắn nghe thấy ta nói, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, đôi mắt cho dù có đi qua bao nhiêu năm vẫn thâm thúy như thế, nhìn thẳng vào tôi. Hắn nhìn tôi, yên lặng cực kỳ lâu, lâu đến mức làm tôi suy nghĩ có nên nói lại lần nữa không, hắn nhẹ nhàng nói: “Vẫn phải đến bước này sao ...”

Hắn đồng ý. Quá trình ly hôn này vốn được rất nhiều người hâm mộ: trong thời gian ngắn nhất, dùng âm thanh ngắn gọn nhất, cách ngắn gọn nhất để tạo ra một kết cục hoàn mỹ. Bây giờ cuộc sống xã hội con người đều được nâng cao, đi và đến cũng chả khác nhau là mấy, dù sao thì cũng không ai theo được nhau suốt cả đời.

Tiếng chuông điện thoại ngân lên, có lẽ là các bạn bè của mẹ tôi thì nhau đến đây oanh tạc.

Kết quả là Trình Thụy, hắn hỏi: “Em vẫn chưa ngủ sao?”

Tôi nhìn đồng hồ, mới chín giờ. Cười nói: “Em còn đang đợi đến mười hai giờ mà.”

Hắn yên lặng một hồi, nói: “Anh nghĩ hôm nay có lẽ phải về nhà lấy vài thứ.”

Không thành vấn đề.

Nhà này là do hắn mua, khi chia tay thì giao cho tôi. Hắn là người đàn ông giải quyết hậu quả khá tốt, người nói chia tay là tôi, nhưng người giải quyết hết những phiền phức này vẫn là hắn. Nhà, xe, đồ trang sức, thẻ tín dụng, thậm chí là cây hoa Milan trong một góc nhà.

Đó là món quà cưới tôi cho hắn. Hắn cho tôi kim cương, tôi cho hắn hoa. Kim cương vĩnh viễn ngàn đời, nhưng hoa chỉ nở được ba tháng, có lẽ tôi rất lời rồi.

Tôi đặt điện thoại xuống, rút dây điện thoại ra, phòng ngừa mấy bà tám thích hỏi thăm kìa. Ban đầu, khi kết hôn, bọn họ nói bao nhiêu lời tàn nhẫn, cái gì mà sinh viên đại học lại muốn gả cho một tên ca hát trong quán bar, có lẽ là có con rồi mới cưới ... Cha giận đến mức tát tôi một bạt tai, mẹ lại không nói chuyện với tôi thật lâu.

Nhưng tôi vẫn gả cho hắn. Khi đó vẫn còn trẻ, có thân và nhiệt tình, còn cả dũng khí của lớp trẻ. Tình yêu là bao la, mà tôi thì chỉ có hắn.

Trình Thụy nói. Anh sẽ tốt với em, tôi lập tức ôm chặt hắn.

Chỉ là khi đó thôi.

Cũng may, mẹ tức giận chỉ vì tôi không nói cho bà biết chúng tôi đã ly hôn, chứ không phải sợ xấu hổ với họ hàng. Bà chỉ sợ tôi tổn thương, dù đó đã là không thể tránh khỏi.

Người trưởng thành không thể không có vết thương, chỉ là họ có che giấu tốt hay không thôi.

Tôi vào phòng ngủ của hắn, sửa soạn lại quần áo vào vali, chờ hắn đến lấy.

Mở tủ treo quần áo ra, tôi lập tức nhìn thấy chiếc áo khoác mà lúc trước tôi mua cho hắn. Khi đó chúng tôi mới quen nhau. Tôi nhìn thấy bộ áo này trong một cửa tiệm hàng hiệu, tôi nghĩ hắn nhất định rất thích hợp với màu trắng sữa này, sau đó dùng tiền lương một tháng ra mua. Hắn mặc chiếc áo này, trở nên thật cao quý và chói sáng, cứ như mọi ánh đèn hào quang đều chiếu vào hắn. giống như có đèn tụ quang đánh vào trên người hắn. Lúc ấy tôi đã biết, sau này hắn nhất định sẽ thành công.

Tôi hồi tưởng lại, cảm thấy một người đàn ông đoan chính như anh, bị ép trở thành một người chồng thì thấy không đành lòng. Cho nên tôi cũng hiểu được tâm trạng của fan của hắn dành cho tôi. Cái này gọi là phí của trời.

Tôi đặt quần áo của hắn lên giường, bắt đầu gấp xếp. Nhớ đến những người đàn ông trên TV thường hay xách vali bỏ đi, vợ con phải đau khổ van xin, còn tôi, lại còn sửa soạn giúp hắn. Nếu mẹ tôi biết con gái làm những chuyện thiếu phong thái như vậy, nhất định sẽ tức chết vì nguyền rủa!

Nhà mới của tôi và Trình Thụy chỉ có 15 mét vuông, một cánh cửa sổ, mặt trước của tường nhà được bao phủ bởi dây thường xuân, quạt trần quay là tạo ra những tiếng ồn ầm ầm. Mùa hè lại có nhiều muỗi, tôi đốt nhang muỗi lên, ngồi trên bàn xử lý công việc, hắn ngồi trên ghế viết ca khúc mới. Hắn viết những bài ca cho tôi, hắn là tiếng còi trên biển cho cô, còn tôi là thiếu nữ trên biển bị hắn dụ dỗ.

Khi đó chúng tôi vẫn chưa có tiền, hắn mặc chiếc quần jean đã rách, tôi để mặt mộc không trang điểm. Cứ mỗi sớm tinh mơ cuối tuần, chúng tôi mua vé vào công viên trò chơi, chơi đến hoàng hôn mới về. Sau khi công viên thu phiếu lại, hắn dẫn tôi tèo tường, có lần bị bảo vệ phát hiện, chúng tôi phải chạy như điên qua ba con đường mới trốn thoát.

Những chuyện này, cha mẹ tôi không biết, bạn bè của hắn cũng không biết, ngay cả các fan mê nhạc của hắn cũng không biết.

Sau đó, hắn thành công. Dĩ nhiên hắn sẽ thành công, những người từng nghe nhạc của hắn đều cho rằng như thế. Poster của hắn xuất hiện trên mọi nẻo đường, hắn xuất hiện trên TV hàng ngày. Khi tôi còn đang ngủ mơ mơ màng màng thì hắn về, đôi môi còn mang theo mùi khói hôn tôi, sau đó quay người lập tức đi ngủ.

Những chuyện này, người khác cũng không biết.

Các thiếu nữ trên mạng reo hò rằng yêu hần, ta trong lòng họ chỉ là “Người đàn bà kia”, là một người đàn bà không có tên. Siren vẫn là Siren, nhưng thiếu nữ ngày xưa thoáng cái đã trở thành thiếu phụ luống tuổi rồi.

Trong mắt bọn họ, tôi chính là một người đàn bà vô cùng xa xỉ, được nuông chiều từ bé, chỉ có cái mã bên ngoài, đi ra ngoài thì có xe Ferrari, mua hàng hiệu thì dùng thẻ vàng của chồng, vẩy tay một cái thì có cả đồng người hầu hầu hạ, lông chồn, giày cao gót, từ mười thước là có thể nghe thấy mùi nước hoa nồng nặc ...

Tôi ngừng tay lại. Hần nói phải đem đồ đi, vậy xem làm sao mà đem hết năm tủ quần áo này đi. Sau đó dọn bàn, kéo ngăn kéo ra, lập tức nhìn thấy nhẫn cưới của chúng tôi.

Tôi sừng sốt vài giây, sau đó từ từ lấy chiếc nhẫn ra, ngẩn người, ngây ngốc suy nghĩ xem có nên giao chiếc nhẫn này cho hần làm kỷ niệm không.

Thật là nhức đầu. Ly hôn rồi cái gì cũng phải cẩn thận, sợ chỉ một chút hiểu lầm là sẽ trở thành kẻ thù. Trước kia, có một người bạn khóc lóc chạy đến nói với cô, khi ký tên chỉ là cây bút của cô ta không được tốt thôi, người đàn ông kia đã hung dữ: Thế nào? Chỉ được như vậy thôi sao?

Dĩ nhiên, Trình Thụy sẽ không nói như vậy. Hần là một người đàn ông tốt, trọng tình trọng nghĩa, biết được giá trị của bản thân, dịu dàng chăm sóc. Tôi gả cho hần được 6 năm, đó là vinh hạnh của tôi. Hần không yêu tôi nữa, nhưng hần vẫn là một người đàn ông tốt.

Tôi hoàn toàn không còn tâm tư gì nữa, trở về phòng khách.

Lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt là khi tôi thất tình. Ba năm ân ái quay đầu lại đã vô ích, cuộc đời như trở thành cay đắng. Một người nước ngoài chạy đến, nói huyền thuyên với tôi, đáng tiếc tôi không phải là học sinh ban ngoại ngữ, vì vậy không hiểu hần nói gì. Người nước ngoài kia kéo tôi đi, Trình Thụy nhảy từ trên sân khấu xuống, rống to: đừng đụng đến người phụ nữ của tao! Sau đó ném tôi lên taxi.

Tôi vẫn cười. Bây giờ nhớ lại, câu nói kia có lẽ là điềm báo cũng nên.

Sau khi album thứ hai ra mắt thắng lớn, hần mới thờ phào nhẹ nhõm, lúc này, quay đầu lại nhìn thấy nụ cười cô đơn của tôi. Gương mặt hần chói mắt như thế, áo quần bùng bít kín mít, tôi còn phải thấy nóng thay cho hần. Chúng tôi chạy đến quảng trường. Tầm màn đen, xe tới xe lui, đèn đuốc sáng trưng. Chúng tôi kích động ôm đối phương, vẫn nhiệt tình như lúc mới yêu nhau, vụng trộm hưng phấn cùng nhau. Tôi đột nhiên thấy thật ưu thương, tôi nhớ những buổi tối chạy đùa ngoài đường giữa chúng tôi, tôi nhớ mỗi khi hát đến bài cuối cùng trong quán rượu tối tăm, hần thường hát những bài về tôi, nhớ cả những ngày hạnh phúc bình thân nắm tay nhau kia.

Đồng hồ treo tường gõ đến số mười. Tôi đứng dậy, đi đến phòng bếp tìm chút đồ ăn. Mở tủ lạnh ra, chỉ có rượu. Tôi lấy đại một chai, rót ra ly, uống một hơi cạn sạch. Sau đó chạy vào phòng khách, mở ti vi, âm thanh vui vẻ nhất thời đầy cả căn phòng.

Sau đó tiếng chuông vang lên, tôi nhảy dựng lên, tôi nhớ tôi đã rút dây điện thoại rồi.

Trình Thụy nói bên đầu dây kia: “Đan Tâm? Sao điện thoại em đột nhiên không gọi được thế? Anh còn tưởng em xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!” Tôi vội nói, “Chùng nào anh đến?”

“Ồ đây đang có tai nạn nên có lẽ phải tới sớm mới đến.”

Tôi cười khỏ với điện thoại di động. Lại là trẻ. Ly hôn rồi mà vẫn dùng vở kịch này sao.

Không biết từ khi nào, cuộc sống của tôi chỉ còn là chờ đợi. Đợi chờ người nọ về nhà, đợi chờ người nọ gọi điện thoại cho tôi, thậm chí đợi chờ người đó nhớ về tôi. Không nhớ được tôi đã ngủ trên ghế sofa bao nhiêu lần, cũng không nhớ được tôi đã ăn một mình bao nhiêu lần, rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ, thì ra hôn nhân không có kết thúc, chỉ là bắt đầu với một người khác. “Từ đó hạnh phúc” như một câu chuyện cổ tích cũ, mấy tiểu thuyết tình yêu kia đã hại các thiếu nữ thảm thương rồi.

Một cô gái trên TV kêu to: Thiên Văn! Tôi giật mình tỉnh lại.

Cô gái kia kiêu diễm xinh đẹp không gì sánh bằng. Một lần, cô ta và chồng tôi xảy ra scandal đầy trời.

Tôi đã thấy cô gái này, trong một buổi lễ chiếu phim. Tôi mặc chiếc váy màu trắng ngà, cô ta mặc áo đầm đen hở lưng, cứ như cuộc chiến tranh giữa chính nghĩa và bóng tối vậy. Chúng tôi nắm chặt tay, những ánh đèn flash của các phóng viên liên tục chớp nháy, làm đôi mắt của tôi như choáng đi. Tôi muốn né tránh, nhưng đảo qua cô ta đã chuẩn bị xong tư thế đầy quyến rũ rồi.

Trên đường về nhà, tôi hỏi Trình Thụy: “Có động tâm không?”

Trình Thụy gỡ đầu tôi, nói: “Suy nghĩ miên man!”

Tôi cũng cho rằng đó chỉ là đùa, tôi vốn có tật hóm hỉnh, trong khổ có vui. Trên báo đồn họ là một đôi, tôi vừa đọc vừa gặm táo, dĩ nhiên bọn họ không nói gì về tôi, bởi tôi chẳng là gì cả.

Sau đó, tôi lên internet, thấy các fan của Trình Thụy la to, “Bỏ người đàn bà kia đi”, cùng một đôi với Thiên Văn. Tôi mới phát hiện, chuyện này không dễ chơi nữa. Không biết từ khi nào, tôi đã trở thành một đám phụ thô bỉ như thế, không biết từ khi nào mà Trình Thụy đã cười nhăm một bà vợ thô bỉ,

hắn và Thiên Văn mới là trai tài gái sắc xứng đôi với nhau.

Cảm giác này không tốt, thật sự không tốt. Tôi là một cô gái thiện lương vô hại, tại sao trong lòng họ, tôi lại trở nên độc ác đến thế chứ?

Tôi biết anh hùng phải có mỹ nhân, nhưng chẳng lẽ tôi có lỗi sao? Tôi thật sự nghi ngờ, và tôi biết tôi thật sự sai lầm rồi.

Tôi đột nhiên thấy miệng mình đắng đắng, lại ngửa đầu uống thêm một hớp rượu. Trình Thụy vẫn chưa đến, nhưng tôi vẫn còn nhiều kiên nhẫn nên vẫn có thể chờ đợi.

Sau khi kết hôn, chúng tôi chỉ đi du lịch một lần duy nhất, nhưng đi rất nhiều nơi. Dưới chân núi Alps*, trong một khách sạn nhỏ ấm áp, chúng tôi nằm trong cùng một chiếc chăn, ở cạnh lò sưởi bên cửa sổ, nhìn tuyết trắng bao phủ cả dốc núi và thảm cỏ bên ngoài, lại nhìn lên bầu trời màu xanh.

Tôi nhìn từng hạt bông tuyết trắng nổi bật dưới bầu trời xanh, không biết sau đó còn là cái gì.

Trình Thụy hỏi tôi, vì sao không nói gì.

Tôi nói: “Khi còn bé, người lớn hay nói với em rằng, mỗi người đều có một ngôi sao phù hộ cho. Cho nên mỗi đêm em đều nhìn lên trời, ở đó nhất định sẽ có một ngôi sao độc nhất vô nhị, đó là ngôi sao thuộc về em.”

Hắn ôm chặt tôi, nói, anh là ngôi sao của em, chỉ thuộc về một mình em.

Nhưng hắn sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sinh Nếu Mãi Như Lúc Mới Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chai rượu cạn sạch, tôi để chai rượu xuống, nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi. Tôi lại đi lấy rượu. Thật ra tôi không muốn uống nhiều như thế, từ lượng của tôi không cao, lẽ như khi gặp hắn, tôi lại nói bậy nói bạ thì làm sao bây giờ? Thật mất mặt, tôi không cần. Tôi là một cô gái tự tin kiêu ngạo, tôi chết vì sĩ diện, cho dù toàn bộ thế giới này lún sâu xuống, tôi cũng có thể ưỡn ngực đứng lên trên đồng hoang tàn đổ.

Cho dù hắn có nói thế nào đi nữa thì cũng mặc kệ, hắn đã không còn là chồng của tôi. Trước kia, tôi một lòng yêu hắn, đôi mắt chỉ nhìn mỗi hắn, đôi tai chỉ nghe mỗi lời của hắn. Bây giờ ly hôn rồi, tôi tựa như nô lệ được giải phóng, không cần chú ý đến hắn nữa.

Trên TV, MC hỏi Thiên Văn rằng, nơi nào là nơi cô ta hẹn hò đầu tiên. Cô ta đáp trường học. Tôi nghĩ, vậy lần đầu tiên tôi và Trình Thụy gặp nhau là ở đâu?

Đó là một căn nhà trọ ở đầu đường. Tối mùa hè, chân trời như ráng đỏ, hai người chúng tôi, mặt đối mặt ngồi trong một tiệm ăn, vừa lau mồ hôi vừa ăn mỹ thực bò. Khi đó Trình Thụy vẫn là một cậu bé trẻ con, hắn không vui nói, Đại tiểu thư à, thời gian cô có nhiều như tát nước, tôi lại chỉ có thể dựa vào vài đồng tiền bữa tối để sống tạm. Nếu cô muốn chơi thì có thể bỏ qua cho tôi không?

Tôi cười tủm tỉm nói, có muốn thêm một chén chè đậu xanh nữa không?

Hắn buồn rầu, tự ái và thức ăn chiến đấu, cuối cùng quyết định bỏ tôn nghiêm chọn chén chè đậu xanh lạnh mát.

Đó là sự bắt đầu của chúng tôi, một thiếu niên nghèo khó cùng cô thiếu nữ ngây thơ, nhẹ nhàng lãng mạn như những tình yêu cùng tuổi ấy. Tôi mê muội nhìn hắn hát tình ca khi buồn ngủ, hắn cũng mê muội nhìn đáng vẻ tôi bận rộn trong phòng bếp. Khi đó, chúng tôi đều không ngờ vài năm sau đó, chúng tôi lại một mình ngồi vào bàn ký giấy ly hôn.

Cũng có nhiều vợ chồng có thể chung hoạn nạn, nhưng lại không thể chung phú quý mà!

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Tôi đứng bật lên, luống cuống giấu chai rượu đi, vội vã rửa miệng, sau đó mới đi ra mở cửa.

Đứng ở ngoài cửa là Nguyệt Như tỷ. Người đại diện của Trình Thụy.

Mười giờ rưỡi không gọi là sớm, tôi vào phòng bếp, pha một ly hồng trà chanh đem ra. Khi đi vào, cô ta nhìn thấy tấm hình bị tôi vứt sang một bên, nói với tôi, “Sau khi em hạ quyết tâm thì đúng là ngoan độc.”

Tôi nhún nhún vai: “Nếu không tại sao thì sao gọi là quyết tâm được.”

Cô ta nhận lấy ly hồng trà, bắt đầu thuyết phục.

“Mọi việc đều có thể giải quyết, trong bóng tối lúc nào cũng có một cánh cửa được mở ra. Bây giờ em làm như vậy, sau này nhất định sẽ hối hận.”

Tôi hỏi: “Phía ngoài như thế nào?”

Cô ta cười khổ: “Chị đã đóng hết tất cả điện thoại rồi. Nếu em muốn ngày mai lên đầu đề tất cả các tạp chí thì em thành công rồi.”

Tôi có chút mệt mỏi: “Bây giờ có nhiều người rảnh rỗi quá nhỉ. Có cả chục cặp ly hôn mỗi ngày, chúng em chỉ là một trong số đó thôi mà?”

Nhìn đi, thật nhiều ý tứ. Người bình thường ly hôn thường lấy các minh tinh ra làm gương; khi chúng tôi ly hôn lại nói, người người nhà nhà đều ly hôn, chúng ta có là gì?

Nguyệt Như nhìn tôi, trong mắt đầy nuối tiếc và đồng cảm. Cô ta vốn rất tốt, tôi coi như chị, Trình Thụy thành công như ngày hôm nay dĩ nhiên không thể thiếu cô ta. Vợ chồng chúng tôi cũng phải cảm ơn cô ta, nhưng hôm nay cô ta không thể cứu lại được cục diện này.

Rất cục cô ta nói: “Không còn đường nào khác sao?”

Tôi cúi đầu.

“Nó yêu em. Chị nhìn thấy rất rõ ràng, mấy năm nay, nó rất yêu em. Những chuyện đồn đãi bên ngoài kia, em cũng biết đó chỉ vì muốn tuyên truyền. Chị biết áp lực của em rất lớn, nhưng áp lực của nó cũng không nhỏ. Hy vọng em có thể thông cảm cho nó.”

Tôi cười với cô ta: “Em đã thông cảm sáu năm rồi.”

“Chờ giai đoạn này đi qua...” Cô ta nói.

“Lời này em cũng đã nghe sáu năm rồi. Khi chưa thành công thì đợi đến khi thành công, khi thành công rồi thì chờ đợi thành công qua đi. Em kết hôn mà cứ như không kết hôn vậy. Em hiểu rất rõ ràng, khi hai chúng em có thể sống được với nhau, đó là khi hấn về hưu. Nhưng bao lâu? Mười năm? Hai mươi năm?”

Nguyệt Như than thở nói: “Hừ! Bây giờ còn ca sĩ có thể thành công 20 năm sao?”

“Vậy thì sao? Thứ chúng em theo đuổi đã không còn như lúc trước. Em chỉ là một người phụ nữ, em muốn sống hạnh phúc cùng người em yêu, sớm sớm chiều chiều.”

“Em hãy cho nó thêm một chút thời gian nữa đi.” Nguyệt Như khẩn cầu tôi, “Em đã đi con đường này khổ cực đến thế, chẳng lẽ bây giờ em mới muốn từ bỏ ư?”

Tôi nói, “Chồng của em, nhưng lại không thuộc về em. Em đã sớm biết, hấn thuộc về mọi người, trước kia em độc chiếm hấn, bây giờ cũng nên thả tự do cho hấn rồi.”

Nguyệt Như lo lắng: “Em có biết bên ngoài có tin tức nói rằng vì em ngoại tình nên mới ly hôn không?”

Tôi mệt quá, thật sự rất mệt. Thích nói thế nào thì cứ thế ấy. Thế giới này quá ồn náo, quá phức tạp, năm năm qua đi, tôi vẫn không cách nào thích ứng được. Tôi từ bỏ Siren, tôi muốn tự mình đi trên con thuyền của mình.

Hơn một năm nay, chúng tôi dường như đã không còn nói gì nữa, thậm chí rất ít khi gặp mặt, nhưng chỉ cần lật tờ báo ra, tôi lập tức biết được hấn như thế nào. Bạn bè của tôi không có ở thành phố này, tan việc tôi chỉ có phòng sách lẻ loi để làm bạn. Có đôi khi tôi còn cảm giác, mình thậm chí không có chồng, tôi thậm chí còn không biết mùi vị của kết hôn là như thế nào.

Vất vả lắm mới gặp lại, yên lặng hồi lâu, tôi hỏi, anh có khỏe không? Hấn hỏi tôi, em có khỏe không?

Thật đáng buồn, đã xa lạ đến vậy rồi sao?

Nguyệt Như vẫn cần nài: “Nếu như có đứa bé thì tốt hơn.”

Cô ta đúng là một người tốt.

Nguyệt Như tỷ đứng dậy nói lời từ biệt, tôi không giữ chị ta lại, cũng không đi tiễn. Cô ta đi đến cạnh cửa, quay đầu lại nói: “Chị thích, sự dũng cảm của em”

Năm đó, gả cho hấn cần sự dũng cảm, bây giờ rời xa hấn, cũng cần dũng cảm. Tôi không nói gì, chỉ là mất đi thôi. Nhưng mọi người không nghĩ như vậy, khi ly hôn, tôi có rất nhiều, nhà xe trang sức đều không thiếu, hơn nữa còn trẻ, có bao nhiêu người đàn ông là đối tượng lý tưởng. Mọi người đều nghĩ tôi không mất gì cả, nhưng chị ta không nghĩ như vậy, vì vậy tôi cảm thấy chị ta là người tốt.

Đồng hồ báo thức gõ qua số mười, căn phòng trống trơn. Người đến vừa đi, tôi giữ lại.

Khi người yêu đến gặp mình lần cuối cùng, tâm trạng dĩ nhiên không tốt như thuở mới hẹn hò. Khi đó, tôi còn là một nữ sinh, dựa vào lồng ngực của hấn, bây giờ, chỉ đứng gần hấn thôi, tôi cũng sợ bị đánh.

Tôi vốn yêu hấn như vậy.

Tôi tắm rửa sạch sẽ, cầm chai rượu lên tiếp tục uống, trên TV bắt đầu chiếu những bộ phim tình cảm sướt mướt, tôi tắt, bật nhạc của hấn lên.

《đừng nói đến vĩnh viễn》đúng là không thể nói vĩnh viễn.

Nếu muốn hấn nói về cảm giác của anh với cô gái tên Minh Châu kia, thì hấn không thể nói gì.

Cô ấy trẻ tuổi xinh đẹp, nhiệt tình nóng bỏng. Cô ấy biết mình nên làm gì, chủ động tích cực tiến thủ. Tôi giống như một con rùa, từ từ rút đầu vào mai. Khi đó, tôi mới phát hiện mình đã già rồi.

Lần đầu tiên tôi và cô ấy gặp nhau, tình huống khá là lúng túng: bọn họ đang ôm hôn. Là cô ta và Trình Thụy.

Trong phòng đầy mùi rượu, chai bia tán loạn. Bên trong phòng chỉ có hai người bọn họ, hồn nhiên quên mình. Đó là một bữa tiệc chúc mừng, ăn mừng đĩa nhạc mới thăng lớn. Mà tôi tới trễ, cho nên may mắn nhìn thấy được cảnh tượng đó.

Tôi đứng trước cửa, nhìn bọn họ ngồi trên ghế sofa, triền miên tựa như không có người bên ngoài. Cánh tay trắng nõn nuốt nà của cô gái ấy vòng qua eo chồng tôi. Tôi trợn mắt hốc mồm, chân tôi như được đóng đinh xuống sàn nhà, không cách nào di chuyển được.

Tôi biết mình đã sai. Tôi không nên nhìn lên chồng của mình, lại càng không nên nhìn lúc đang ở với một cô gái đã cởi áo được một nửa.

Tôi chạy đi, vấp phải lon bia, tạo ra những tiếng vang “bộp bộp”. Trình Thụy đuổi theo, vừa lấy áo vừa la tên tôi lên, tôi chạy trốn, giống như một con thỏ bị thợ săn truy đuổi. Chạy đến trạm xe, tôi nhảy lên xe, rời xa thành thị, đến nhà một cô bạn ở tạm nửa háng.

Trình Thụy không đi tìm nữa, vì phải ra nước ngoài tuyên truyền.

Trên thế giới này đúng là không có vĩnh viễn.

Quan hệ của chúng tôi hoàn toàn tan vỡ. Nhìn nhau chẳng nói gì, nhưng nước mắt lại không cách nào tuôn rơi. Sau đó, chúng tôi ly hôn.

Hôn nhân của tôi.

Tôi đã uống sạch chai rượu thứ ba.

Tôi không trách cứ, không oán hận Trình Thụy. Hấn luôn là một lãng tử, tôi làm vợ hấn nhiều năm như thế, có thể chứng minh người hấn yêu nhất là tôi.

Chỉ là tôi lại phải chọn lựa.

Có tiếng vang, hấn đến.

Người đàn ông đó, vĩnh viễn cũng đều đẹp trai như thế, mỗi một hành động giơ tay nhấc chân cũng tản ra phong thái chết người.

Tôi đi vào phòng ngủ cùng hấn, chỉ vào tủ quần áo nói: “Em không biết anh muốn lấy bao nhiêu đi, chỉ đành soạn vài bộ thôi.”

Hấn mở tủ treo quần áo kia, thứ đầu tiên bỏ vào vali chính là chiếc áo mà tôi tự tay dệt cho hấn. Ánh mắt tôi nóng lên, xoay đầu đi.

Tôi nói, anh cứ từ từ thu dọn, em đi ngủ trước. Sau đó bước sang một căn phòng khác.

Đồ ngủ đã đầy đủ, tôi ngẩng người nằm lên chiếc giường êm ái. Lừa gạt ai chứ? Tối nay tôi tuyệt đối mất ngủ rồi.

Rượu còn bắt đầu có tác dụng, đầu tôi vừa nhức vừa đau, nếu đã không buồn ngủ thì thôi, tôi bò dậy, lấy một lọ thuốc ngủ từ đầu giường ra, lấy 2 viên, đến phòng bếp rót nước uống. Lúc này, giọng Trình Thụy vang lên: “Rượu lại thêm thuốc ngủ, trừ phi em không muốn sống nữa.”

Suýt nữa tôi quên mất, hai thứ này không thể dùng chung với nhau.

Tôi ném thuốc ngủ vào thùng rác, lấy một cái ghế ngồi xuống. Trình Thụy lấy một chai sữa tươi trong tủ lạnh ra, bỏ vào lò vi sóng.

“Không cần quan tâm đến em, ” Tôi nói, “Anh dọn xong rồi thì đi đi.”

Hấn thờ dài một hơi: “Em bây giờ chẳng khác gì một con quỷ cả.”

Tôi nói: “Không có người chết, chỉ có quỷ sống.”

“Em như vậy, bảo anh làm sao yên tâm?”

Tôi cười lên, nghe thấy một câu chuyện hài: “Yên tâm? Bây giờ anh mới không yên lòng?” Nhưng anh đã làm gì?

Lò vi sóng phát ra âm thanh, sữa tươi đã đủ nóng. Hấn bung đến, nói coi chừng nóng, để trong tay anh, nhưng tôi không chạm vào.

Thứ tôi cần không phải là sữa tươi nóng.

“Nói đi.” Hấn nói, “Em muốn như thế nào? Như thế nào em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

“Tha thứ cho anh cái gì?”

“Anh và Minh Châu, lần đó chỉ là không không chế được thôi.”

Tôi than thở: “Nếu anh muốn nói chuyện đó, thì đó là chuyện khác, chỉ là em quá mệt mỏi với cuộc sống này rồi. Tương kính như tân*, có ý gì? Cả đời đề chia sẻ đã tâm với anh ư? Em không cần!”

Hấn yên lặng, tỏ vẻ mệt mỏi.

“Anh có thể từ bỏ sự nghiệp của anh sao? Cam tâm tình nguyện? Không thể! Đến lúc đó anh sẽ không cam lòng, em cũng không chắc rằng mình sẽ không thấy áy náy với anh. Nhưng em chỉ là một người phụ nữ.”

“Đan Tâm, tại sao yêu cầu của em lại nhiều đến thế?”

“Một người phụ nữ, hy vọng chồng mình chiều chiều có thể ăn cơm cùng mình, đó không phải là yêu cầu!”

Hấn nhìn ta chăm chú. Có rất ít người phụ nữ, không bị tan chảy dưới cái nhìn của hấn.

“Đan Tâm, người con gái mà anh yêu, vĩnh viễn chỉ có em.”

Hấn nói xong cúi đầu, khóe mắt bắt đầu uớt.

Tôi tin tưởng. Nhưng cuộc hôn nhân, không phải chỉ có tình yêu là đủ. Gia đình phải do hai người cùng tạo nên, một mình tôi diễn kịch, có hay đến mấy cũng không thể thành diễn viên.

Hấn không thể vứt bỏ, vậy tôi đành từ bỏ. Lui một bước để bầu trời trống trải, vậy mọi người đều thấy tốt hơn.

Tôi không đành lòng nhìn, “Anh có thể đi mà, chỉ là tâm trạng em không tốt, chưa đến mức chết người!”

Hấn ngoan trừng tôi: “Đan Tâm, đừng nói đùa!”

Thật là, lúc tôi đùa thì tin như thật, khi tôi nói thật thì mọi người không ai tin tưởng.

Tôi đỡ cái đầu choáng váng đứng lên, đi đến gần cửa sổ, đêm đã khuya, dòng xe vẫn chuyển động không ngừng. Vì bị bầu trời che đi nên tôi không nhìn thấy được các ngôi sao, thật thất vọng.

Trình Thụy ôm tôi từ đằng sau, nói: “Đan Tâm, không bằng...” Tôi giơ tay, ngăn hấn nói tiếp, tôi không muốn tổng kết với hấn những nguyên nhân vì sao cuộc hôn nhân này thất bại.

Hấn không nói gì nữa, vẫn ôm tôi từ đằng sau.

Tôi lấy nhẫn cưới ra, đặt vào tay hấn, nói: “Muốn giữ hay muốn ném đi đều tùy anh, chỗ em không thể giữ những thứ quý báu đến thế.”

Hấn cúi đầu.

Tôi lại xoay người đi, đối diện với cửa sổ.

Yên lặng một hồi, hấn hiểu rằng, tôi sẽ không nói chuyện cùng hấn nữa, rốt cục cũng động dậy thân thể, nhắc hành lý lên.

Tôi nghe thấy tiếng cánh cửa chuyển động, lòng như đao cắt, nước mắt bắt đầu chảy xuống. Đa tình từ xưa đã thương ly biệt.

Hấn đứng cạnh cửa, không vội đi. Hấn nói: “Đan Tâm, anh đi đây...”

Cánh cửa, rốt cuộc cũng khép lại.

Tôi chậm rãi quỳ trên mặt đất, dựa vào cửa sổ thủy tinh yên lặng khóc.

Quả nhiên, tôi nhớ hấn thật lâu, nhưng tôi sẽ không để thời gian trôi đi lãng phí chỉ vì chờ đợi và nhớ hấn.

Tôi nhớ đến lần đầu gặp hấn. Thiếu niên nhảy xuống từ trên sân khấu, tựa như một thiên thần lạc vào trái đất, ánh sáng ngọn đèn dầu trở thành những đám mây đầy màu sắc trong mắt ta.

Nhân sinh nếu mãi như mới gặp.

***Alps:** Alps là một trong những dãy núi lớn nhất, dài nhất châu Âu kéo dài từ Áo, Italia và Slovenia ở phía Đông, chạy qua Ý, Thụy Sĩ, Liechtenstein và Đức tới Pháp ở phía Tây

***Tương kính như tân:** tôn trọng nhau như khách

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhân Sinh Nếu Mãi Như Lúc Mới Gặp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.